

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kwaśniewski

w sprawie z powództwa Zakładu Elektroenergetycznego H. Cz. E. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w C.
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
o nałożenie kary pieniężnej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 maja 2009 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 6 listopada 2008 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Zakładu Elektroenergetycznego H. Cz. E. Spółki z o.o. w C. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki 270 zł (dwieście siedemdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Decyzją z dnia 15 czerwca 2007 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki orzekł, że Zakład Elektroenergetyczny H. Cz. E. Spółka z o.o. z siedzibą w C. w okresie od 12 sierpnia 2006 r. do 8 lutego 2007 r. stosowała taryfę dla energii elektrycznej nie przestrzegając obowiązku jej przedstawienia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki do zatwierdzenia, o którym mowa w art. 47 ustawy – Prawo energetyczne. Za powyższe działanie Prezes URE wymierzył Zakładowi Elektroenergetycznemu H.Cz. E. Spółce z o.o. karę pieniężną w wysokości 0,025%

przychodu z działalności koncesjonowanej, polegającej na wytwarzaniu energii elektrycznej, przesyłaniu i dystrybucji energii elektrycznej oraz obrocie energią elektryczną, osiągniętego przez przedsiębiorcę w 2006 r., tj. w kwocie 3.902,15 zł.

Wyrokiem z dnia 25 lutego 2008 r. Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił odwołanie strony powodowej od powyższej decyzji Prezesa URE.

Wyrokiem z dnia 6 listopada 2008 r. Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację strony powodowej od powyższego wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżyła w całości skargą kasacyjną strona powodowa zarzucając naruszenie przepisu prawa materialnego – art. 56 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz.U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625 ze zm.) przez przyjęcie, że podlega karze pieniężnej podmiot, który zgłosił wniosek o zatwierdzenie taryfy, a który nie uzyskał jej zatwierdzenia.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołano się na potrzebę dokonania wykładni przepisu prawnego budzącego poważne wątpliwości – art. 56 ust. 1 pkt 5 – Prawo energetyczne.

Skarżący wskazał, że w jego ocenie: „zachodzi potrzeba dokonania wykładni przepisu prawa budzącego poważne wątpliwości, albowiem z jego brzmienia wynika, że karze podlega ten, kto nie przedstawia do zatwierdzenia Prezesowi URE cen i taryf, stosownie do art. 47, który przewiduje możliwość stosowania dotychczasowej taryfy m.in. w sytuacji gdy nie została jeszcze wydana decyzja zatwierdzająca taryfę. W świetle powyższego wątpliwości interpretacyjne budzić mogą w/w przepisy w związku z pojawiającym się orzecnictwem m.in. Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 2004-04-07, III SK 30/04 z tezą *„Karze pieniężnej, określonej w art. 56 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 10.4.1997 r. - Prawo energetyczne (jednolity tekst: Dz. U z 2003 r. Nr 153, poz. 1504 ze zm.) podlega także ten, kto stosuje ceny i taryfy niezatwierdzone przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, chociaż do takiego zatwierdzenia już przedstawione”*. W ocenie skarżącego „taka wykładnia tego przepisu jest sprzeczna z jego literalnym brzmieniem albowiem zgodnie z treścią tego przepisu ten, kto przedstawił do zatwierdzenia taryfę, takiej odpowiedzialności nie ponosi. Poza tym

niedopuszczalne jest, w ocenie powoda, obarczanie przedsiębiorcy energetycznego odpowiedzialnością za niezatwierdzenie taryfy w sytuacji przedstawienia jej do zatwierdzenia”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie; o oddalenie skargi kasacyjnej; o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem Najwyższym, według norm przepisanych prawem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k. p. c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.) powołuje się na przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. – na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Skarżący wątpliwości interpretacyjne wiąże z powołanym wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2004 r., III SK 30/04 – OSNP 2005/4/59.

Przedstawiona w skardze argumentacja nie jest przekonująca. Skarżący w istocie opiera się na tych argumentach, które zostały już rozważone przez Sąd Najwyższy w sprawie III SK 30/04. W wyroku z 27 kwietnia 2004 r. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że: „Karze pieniężnej, określonej w art. 56 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (jednolity tekst: Dz.U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1504 ze zm.) podlega także ten, kto stosuje ceny i taryfy niezatwierdzone przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, chociaż do takiego zatwierdzenia już przedstawione”. W uzasadnieniu powołanego wyroku Sąd Najwyższy wyjaśnił w szczególności że w świetle art. 56 ust. 1 pkt 5 Prawa energetycznego

zdefiniowania tego, co należy rozumieć pod pojęciem przestrzegania obowiązku przedstawienia taryfy do zatwierdzenia Prezesowi URE nie można ograniczać tylko do przedłożenia taryfy z własnej inicjatywy lub na żądanie Prezesa URE (art. 47 ust. 1). Należy bowiem uwzględnić, że przedłożoną taryfę rozpatruje Prezes URE w określonym terminie (art. 47 ust. 2), że zatwierdzona taryfa podlega odpowiedniemu ogłoszeniu (art. 47 ust. 3) i dopiero po przejściu takiego trybu powstaje taryfa, którą przedsiębiorstwo może - w określonym terminie - wprowadzić do stosowania. Warunkiem obowiązywania taryfy jest nie tylko jej przedłożenie, ale również uzyskanie zatwierdzenia przez Prezesa URE, publikacja i upływ określonego terminu od publikacji. Uchybienie tym warunkom oznacza nieprzestrzeganie obowiązku, o którym mowa w art. 56 ust. 1 pkt 5 Prawo energetyczne. Taki tryb wprowadzania taryfy do stosowania został ustanowiony głównie w celu ochrony interesów odbiorców przed nieuzasadnionymi cenami (opłatami), które mogłyby narzucać przedsiębiorstwa energetyczne niehamowane regułami rynku konkurencyjnego. W związku z tym wykluczona jest sytuacja, ażeby zgodnie z prawem zaczęła obowiązywać taryfa dla energii elektrycznej i ciepła bez jej zatwierdzenia.

Ponadto należy stwierdzić, że przedstawione przez skarżącego zagadnienie dotyczące wykładni art. 56 ust. 1 pkt 5 Prawa energetycznego zostało sformułowane w oderwaniu od ustaleń faktycznych zaskarżonego wyroku, w szczególności w oderwaniu od ustalenia, że wniosek o przedłużenie okresu obowiązywania taryfy został złożony, gdy taryfa ta już nie obowiązywała. Jak wynika bowiem z wiążących Sąd Najwyższy – stosownie do art. 398¹³ § 2 k.p.c. ustaleń zaskarżonego wyroku - Prezes URE prawomocną decyzją z dnia 18 sierpnia 2006 r. umorzył, jako bezprzedmiotowe, postępowanie w sprawie wniosku skarżącego o zmianę decyzji z dnia 19 lipca 2005 r. w zakresie ustalonego w niej okresu obowiązywania taryfy (do dnia 11 sierpnia 2006 r.) uznając, że wniosek ten został doręczony w dacie 16 sierpnia 2006 r., gdy taryfa ta już nie obowiązywała. W tej dacie nastąpiło zgodnie z art. 61 § 3 k.p.a. wszczęcie postępowania administracyjnego w sprawie zmiany decyzji w zakresie ustalonego okresu obowiązywania taryfy.

Skarżący w skardze nie podniósł zarzutów dotyczących naruszenia przepisów postępowania, którymi zakwestionowałby ustalenie w zakresie przyjętego przez Sąd w zaskarżonym wyroku związania ustaleniami decyzji Prezesa URE z dnia 18 sierpnia 2006 r., nie kwestionował ustalonego stanu faktycznego ani też nie podważył przyjętej przez Sąd interpretacji art. 61 § 3 k.p.a. Stosownie zaś do art. 398¹³ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy jest związany podstawą faktyczną zaskarżonego rozstrzygnięcia. Wobec powyższego należy uznać, że nie ma potrzeby wykładni art. 56 ust. 1 pkt 5 ustawy – Prawo energetyczne, gdyż zagadnienie, które według skarżącego budzi wątpliwości przy wykładni powyższego przepisu jest oderwane od wiążącej Sąd Najwyższy podstawy faktycznej zaskarżonego wyroku. Skarżący domaga się bowiem rozstrzygnięcia zagadnienia, czy składając wniosek o zmianę decyzji zatwierdzającej taryfę na dwa dni przed upływem terminu, na jaki została ona ustalona, wypełnia obowiązek, o którym mowa w art. 47 Prawa energetycznego wbrew ustaleniu zaskarżonego wyroku, że wniosek ten został złożony po upływie terminu obowiązywania taryfy.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy uznając, że nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c. postanowił jak w sentencji.